

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 listopada 2016r. po godzinie 16:00 przed bramę główną prowadzącą na teren Parku (...) przy ul. (...) w K. podjechał samochód osobowy marki O. (...), z którego wysiadło trzech mężczyzn – obywateli Ukrainy, deklarujących chęć wjazdu na teren zakładu, do siedziby firmy oskarżonego J. D.. Funkcjonariusz publiczny ochrony T. B., pełniący wtenczas służbę z K. P. i dowódcą zmiany D. Z., wobec otrzymanej od przybyłych informacji, iż nie są pracownikami J. D., odmawiając możliwości wjazdu na teren zakładu zaproponował im możliwość wejścia pieszo. W międzyczasie wypisywania przez T. B. przepustek dla owych trzech mężczyzn jeden z nich przekazał mu telefon komórkowy, a jego rozmówcą okazał się J. D.. Oskarżony w wulgarny sposób zwrócił się do pracownika ochrony, grożąc wjechaniem na teren zakładu wraz ze szlabanem. Pokrzywdzony próbował wyjaśnić rozmówcy, iż ich decyzja wynika z nałożonych nań wytycznych. Po chwili przy bramie głównej faktycznie zjawiał się oskarżony, podjeżdżając swoim firmowym samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wyżej wymienionemu otworzony został szlaban. J. D. wjechał na teren zakładu, po czym zawrócił podjeżdżając z powrotem do miejsca wjazdu. W międzyczasie belka szlabanu została ponownie opuszczona. Oskarżony agresywnie i wulgarnie nawoływał do wpuszczenia na teren zakładu jego towarzyszy. W tym momencie o wydarzeniach rozgrywanych na bramie głównej zakładu poinformowany został telefonicznie przez dowódcę zmiany kierownik ochrony D. Z., który w tle rozmowy słyszał postawę prezentowaną przez oskarżonego. Kiedy T. B. próbował ponownie tłumaczyć J. D., że z uwagi na brak dla pozostałych osób przepustek wjazdowych, na teren zakładu może wjechać wyłącznie on, ten zaczął napierać samochodem na zamknięty w części wjazdowej szlaban, który poddając się naciskowi uległ wygięciu, a następnie złamaniu w miejscu zawiasów, w efekcie czego oskarżony dostał się na obszar parku przemysłowego. Wtedy T. B. stanął w miejscu szlabanu chcąc zapobiec wjechaniu O. (...). W tym momencie swój pojazd zatrzymał oskarżony, wyskoczył z kabiny przemieszczając się w kierunku pracownika ochrony, po czym złapał go oburącz za kurtkę, poprzez szarpanie starając się go odciągnąć, nawołując jednocześnie do obywateli Ukrainy, aby wjechali na teren firmy, co im się udało. Wtedy S. D. zawiadomił o zdarzeniu Policję. Jeszcze w obecności przybyłych na miejsce wydarzeń funkcjonariuszy Policji oskarżony wykrzykiwał, że za każdym razem będzie uderzał w szlaban, jak nie zostanie mu on otworzony. Uszkodzenie przez oskarżonego belki szlabanu wjazdowego spowodowało straty w wysokości 2.324,70 złotych na szkodę Parku (...) Sp. z o.o.

(dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. D. – k. 95,
- zeznania świadka T. B. – k. 96,
- zeznania świadka D. Z. – k. 96-97,
- zeznania świadka M. W. – k. 97,
- zeznania świadka S. D. – k. 97,
- zeznania świadka K. P. – k. 97-98,
- zeznania świadka W. H. – k. 102-103,
- zeznania świadka O. K. – k. 48-49, częściowo k. 103-104,
- zeznania świadka I. G. – k. 44-45, 104,

- zeznania świadka M. A. – k. 106-107,
- protokół oględzin miejsca zniszczenia mienia – k. 5-6,
- dokumentacja fotograficzna – k. 31-38).

Oskarżony J. D. posiada polskie obywatelstwo. Legitymuje się wykształceniem średnim technicznym. Prowadzi działalność gospodarczą, z którego tytułu osiąga dochód rzędu 5.000 zł. Wyżej wymieniony jest żonatym ojcem jednego pełnoletniego dziecka wobec którego nie jest zobowiązany alimentacyjnie. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

Nadto oskarżony dotychczas nie był również karany sądownie.

(dowód:

- informacja o dochodach J. D. – k. 75,
- dane o karalności oskarżonego J. D. – k. 93-94,
- dane o osobie oskarżonego J. D. – k. 95).

Oskarżony J. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu występów. Składając wyjaśnienia w toku postępowania sądowego wyżej wymieniony przyznał, iż faktycznie w dacie 02 listopada 2016r. pracownicy ochrony przy głównej bramie wjazdowej na Teren (...) B. bez uzasadnienia odmówili wystawienia przepustki wjazdowej jego pracownikom obywatelom Ukrainy, którzy zamierzali dostać się do siedziby jego firmy zlokalizowanej na terenie owego parku przemysłowego. Oskarżony wyjawiał, iż nie chcąc zgodzić się z niezrozumiałą dlań decyzją pracowników ochrony, pomimo braku zgody, postanowił osobiście wprowadzić samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z jego gośćmi na teren zakładu. J. D. zaznaczył, iż kiedy ruszył jeden z strażników opuścił szlaban blokując mu przejazd, w efekcie czego nastąpiło uszkodzenie pojazdu oraz belki szlabanu. Oświadczył, iż pomimo podjętej próby wycofania samochodu powyższe okazało się niemożliwe. Oskarżony przekazał, iż kiedy otworzył drzwi zapytując funkcjonariuszy ochrony do czego doprowadzili, pokrzywdzony podbiegł do niego trzaskając drzwiami od kierowcy. Wobec takiego zachowania pracownika ochrony oskarżony nie wykluczył, iż w nerwach być może odepchnął pokrzywdzonego nie wysiadając z samochodu, stanowczo przecząc opisowi stanowiącemu o zaistniałej szarpaninie.

(dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego J. D. – k. 95).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony J. D. stanął w niniejszej sprawie pod zarzutami tego, iż:

I. w dniu 02 listopada 2016r. w K. na ul. (...) (woj. (...)) przy głównej bramie wjazdowej na Teren (...) B., dokonał umyślnego uszkodzenia belki szlabanu wjazdowego, w ten sposób, że kierowanym przez siebie samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), napierał na opuszczoną belkę szlabanu wjazdowego, w wyniku czego dokonał jej wygięcia, co spowodowało straty w wysokości 2,324,70 złotych na szkodę Parku (...) z o.o.,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk,

II. w dniu 02 listopada 2016r. w K. na ul. (...) (woj. (...)) przy głównej bramie wjazdowej na Teren (...) B., odciągając oraz szarpiąc za mundur, naruszył nietykalność cielesną wykwalifikowanego pracownika ochrony T. B., posiadającego status funkcjonariusza publicznego, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, działając w celu

zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej, polegającej na uniemożliwieniu wjazdu samochodem obywatelom Ukrainy na Teren (...) B.,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 222 § 1 kk przy

zast. art. 11 § 2 kk.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych, które w sposób jasny i oczywisty rozstrzygnęły kwestię związaną z odpowiedzialnością karną oskarżonego J. D. za zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwa. Odtwarzając przebieg zaistniałych w dacie 02 listopada 2016r. wydarzeń Sąd bazował na materiale dowodowym zgromadzonym na etapie prowadzonego postępowania przygotowawczego jak i podczas otwartego przewodu sądowego. Szczególne znaczenie należało przypisać osobowym źródłom dowodowym w postaci zeznań przesłuchanych świadków. W kontekście wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, poddanych swobodnej ocenie z uwzględnieniem reguł przewidzianych dyrektywą art. 7 kpk, szczególne znaczenie należało przypisać ocenie wiarygodności wyjaśnień autorstwa oskarżonego w sprawie. Niniejszy proces badawczy przebiegał z zachowaniem reguły wyznaczonej normą art. 4 kpk, z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Na kanwie niniejszej sprawy Sąd dysponował dwiema odmiennymi wersjami wydarzeń zaistniałych w dacie 02 listopada 2016r. przy bramie głównej wjazdu na Teren (...) B. w K.. Z jednej strony występowały w zasadzie zupełnie odosobnione - bez większego wsparcia dowodowego - wyjaśnienia autorstwa oskarżonego w sprawie J. D., który stanowczo kwestionował przypisywane mu zachowanie polegające na szarpaniu pracownika ochrony T. B. za mundur – celem umożliwienia wjazdu na teren zakładu trzem obywatelom Ukrainy, jak i dokonanie umyślnego wjechania i w konsekwencji zniszczenia belki szlabanu, stojąc na stanowisku, iż ta nagle ku jego zaskoczeniu została opuszczona – w momencie wjazdu na obszar parku przemysłowego, obarczając o taki stan rzeczy obsługujących mechanizm opuszczający pracowników ochrony. Odmienny procesowy przekaz zaprezentował świadek T. B. – notabene pokrzywdzony w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej orzeczenia, z którego relacji niezbić wynikało, iż oskarżony celowo napierał na opuszczoną już wcześniej belkę szlabanu wjazdowego, w proteście przed blokadą wjazdu na teren zakładu w odniesieniu do pozostałych trzech znanych mu mężczyzn, a następnie – po jego sforsowaniu zatrzymał kierowany przezeń samochód marki V (...) o numerze rejestracyjnym (...), nawołując obywateli Ukrainy do wjechania na teren zakładu, odciągając w tym czasie próbującego zapobiec powyższemu pokrzywdzonego, poprzez użycie przemocy fizycznej w postaci szarpania T. B. za mundur. Taki opis zdarzeń współgrał z przekazem zaprezentowanym w toku niniejszego postępowania przez innych przesłuchanych świadków.

I tak w zakresie przypisywanego oskarżonemu czynu I wersję pokrzywdzonego wspierali pozostali obecni na miejscu wydarzeń pracownicy służby ochrony w osobach S. D. i K. P., którzy pozostawali naoczniymi świadkami umyślnego wjechania przez oskarżonego w opuszczoną belkę szlabanu wjazdowego. Wulgarną agresję słowną oskarżonego przymierzającego się do „rozwalenia” szlabanu słyszał również świadek D. Z. – pełnomocnik ochrony, który w tym czasie prowadził rozmowę z dowódcą zmiany S. D., będąc świadkiem rozgrywanych w tle rozmowy wydarzeń. Świadkowie D. Z. i S. D. dodatkowo podkreślili, iż także w trakcie późniejszej policyjnej interwencji oskarżony groził kolejnymi uszkodzeniami bramy wjazdowej na teren zakładu. Co więcej, odmienna ocena sytuacji nie wynika również z analizy zeznań złożonych na okoliczność niniejszej sprawy przez przesłuchanych obywateli Ukrainy. Świadek W. H. jednoznacznie stwierdził, iż J. D. w czasie rozgrywanych w dacie 02 listopada 2016r. wjechał w szlaban. Także świadkowie O. K. i I. G. w toku składających zeznania w toku dochodzenia wprost wskazali na napieranie przez oskarżonego na bramę wjazdową, sprytnie wycofując się ze swojego przekazu w bezpośrednim wystąpieniu Sądu, co z uwagi na kształt pozostałych dostępnych w sprawie dowodów – spójnych i wiarygodnych – nie mogło zyskać aprobaty Sądu. Nadto, również z przekazu samego funkcjonariusza M. A. – podobnie przesłuchanego w toku postępowania sądowego – jednoznacznie wynika, że w rozmowie z oskarżonym na miejscu zdarzenia ten potwierdził, że wjechał w bramę. W tym stanie rzeczy, fakt napierania na opuszczoną belkę szlabanu wjazdowego i doprowadzenie do zniszczenia owego mienia na szkodę Parku (...) Sp. z o.o. jest oczywisty, a złożone w tym zakresie wyjaśnienia przez oskarżonego Sąd odbiera jako próbę uniknięcia przezeń odpowiedzialności karnej w związku ze zniszczeniem cudzego

mienia. Powstałe straty w wysokości 2.324,70 zł – w świetle protokołu oględzin miejsca zdarzenia oraz dokumentacji fotograficznej – podobnie nie budzą wątpliwości Sądu.

Co tyczy się z kolei okoliczności objętych zarzutem II aktu oskarżenia, za głównego obiektywnego świadka zdarzenia uchodzi przywołany już wyżej świadek K. P., który był bezpośrednim obserwatorem szarpania oskarżonego za mundur T. B.. Pozostali przedstawiciele ochrony w osobach D. Z. oraz S. D., co prawda naocznie powyższego nie zaobserwowali, ale powzięli tożsamą w tym zakresie wiedzę z przekazu swoich kolegów odnośnie fizycznej agresji J. D. wymierzonej w osobę pokrzywdzonego. Informację odnośnie zaistniałej w miejscu zdarzenia przepychanki powziął również interweniujący funkcjonariusz M. A., co potwierdził w bezpośrednim wystąpieniu przed Sądem. Pomimo braku potwierdzenia powyższego w relacji przesłuchanych obywateli Ukrainy – co w odbiorze Sądu wydaje się nawet zrozumiałe w kontekście łączących ich relacji pracowniczych z oskarżonym, podniesione wcześniej fakty poparte dowodowo rozstrzygają w ocenie Sądu, iż oskarżony odciągając oraz szarpiąc za mundur, naruszył nietykalność cielesną wykwalifikowanego pracownika ochrony T. B., posiadającego status funkcjonariusza publicznego, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, działając w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej, polegającej na uniemożliwieniu wjazdu samochodem obywatelom Ukrainy na Teren (...) B.. Złożone w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, w ocenie Sądu miały w zamierzeniu wyłącznie uchronić go od odpowiedzialności karnej.

Mając zatem poczynione wyżej uwagi na względzie, wątpliwości Sądu nie budził fakt dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanych mu niniejszym aktem oskarżenia czynów zabronionych. Prowadzone w tym zakresie postępowanie karne, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk zdecydował się jednak warunkowo umorzyć, wyznaczając okres próby 2 (dwóch) lat.

Sąd podejmując decyzję o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego na dwuletni okres próby, uznał za spełnione przesłanki zawarte w treści art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd przyjął, iż czyn, jakiego dopuścił się oskarżony, charakteryzował się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości i zawinienia, a okoliczności jego popełnienia nie budziły wątpliwości. Sąd umarzając warunkowo postępowanie wziął także pod uwagę fakt dotychczasowego sposobu życia oskarżonego wyrażającego się przede wszystkim w koniecznej do zaistnienia dotychczasowej niekaralności sądowej. Mając to na uwadze Sąd uznał za zbędne orzekanie wobec oskarżonego J. D. kary, będąc jednocześnie przekonany, iż powyższe rozstrzygnięcie stanowi właściwą prawnokarną reakcję za czyny, jakich ten się niewątpliwie dopuścił. Nadto takie rozstrzygnięcie, zdaniem Sądu, wpłynie pozytywnie na oskarżonego i osiągnie wobec niego skutek zarówno wychowawczy oraz zapobiegawczy. Sąd pozostaje w przekonaniu, że oskarżony zasługiwał na przewidzianą normatywnie szansę niekarania. Ustalony okres próby stanowić będzie zatem swoistego rodzaju weryfikację przyjętych założeń i kontrolę jego dalszego zachowania.

Stosując się do dyrektywny zawartej w treści art. 67 § 3 kk, wobec braku wątpliwości odnośnie wielkości powstałej szkody w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej orzeczenia, Sąd w oparciu o wskazany przepis orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Parku (...) z o.o. kwoty 2.324,70 złotych / dwa tysiące trzysta dwadzieścia cztery 70/100/ złotych.

Zgodnie z punktem III części dyspozytywnej orzeczenia, Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego J. D. świadczenie pieniężne w kwocie 1.500,00 /jeden tysiąc pięćset/ złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zastosowany jako fakultatywny owy środek karny ma wzmocnić element probacyjny zastosowanego wobec oskarżonego instytucji związanej z poddaniem sprawcy przestępstw próbie. Wytyczoną wartość owego świadczenia Sąd uznał za adekwatną i wystarczającą.

Kształtując orzeczenie o kosztach niniejszego postępowania, Sąd mając na względzie możliwości zarobkowania oskarżonego wobec prowadzonej przezeń działalności gospodarczej, Sąd na podstawie art. 626 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego J. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, to jest kwotę 96,74 /dziewięćdziesiąt sześć 74/100/ złotych tytułem poniesionych wydatków i 60,00 /sześćdziesiąt/ złotych wymierzonej opłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.